

ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 19-03-49210 אסיר נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת זהר דולב להמן

חבר ועדה – מר יוסי רחמים, עו"ס

חברת ועדה – גב' סיגלית דהן, חינוך

נציג שב"ס – מר יוסף יעקב גרוס

מזכירת ועדה – גב' אוראל עזר

אסיר

מבקש

ע"י ב"כ עו"ד יונס אלגרנאוי

נגד

מדינת ישראל

משיבה

ע"י ב"כ עו"ד מירב עמר כהן

החלטה

- 1
- 2 בהתאם להוראות סעיף 9 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001 (להלן: **החוק**), שקלה הוועדה
- 3 הסיכון הצפוי משחרורו של האסיר לשלום הציבור ולביטחון המדינה, סיכויי שיקומו של האסיר
- 4 והתנהגותו בכלא. לשם כך הביאה הוועדה בחשבון, בין השאר, נתונים אלה:
- 5 1. האסיר מרצה מאסר שני למשך 21 חודשים בגין עבירות התפרעות, תקיפת שוטר בנסיבות
- 6 מחמירות, ייצור נשק וניסיון הצתה. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בו הורשע ולגזר
- 7 הדין, בסוף חודש דצמבר 2017 או בתחילת 2018, השתתף האסיר בהתפרעות בכניסה לשכנת
- 8 עיסאווייה, במסגרתה יידה אבנים לעבר שוטרי מג"ב. בסוף חודש מרץ 2018, ייצר האסיר בקבוק
- 9 תבערה והשליך אותו לעבר בית חולים הדסה הר הצופים בירושלים. מדובר בעבירות שאין להקל
- 10 ראש בחומרתן, כאשר מדובר במי שפעם אחר פעם מבקש לפגוע בביטחון תושבי המדינה.
- 11 2. התנהגות האסיר בכלא לכאורה לא תקינה. אין לחובתו עבירות משמעת, אך קיימים לחובתו שני
- 12 חמ"נים, הראשון עניינו הפרת סדר ומשמעת מחודש אפריל 2018 - החודש בו נעצר והשני, מחודש
- 13 אוקטובר 2018, שעניינו חומר כתוב. עם זאת, עיינו בחמ"נים עצמם והתרשמנו שלא מדובר
- 14 במעשים בעלי חומרה ניכרת ומשכך לא מצאנו לנכון לתת לחמ"נים אלו משקל בהחלטתנו ואנו
- 15 מוכנים להניח לזכותו של האסיר שהתנהגותו בכלא תקינה.
- 16 על פי הפסיקה, התנהגות תקינה בכלא מהווה שיקול לגיטימי, אך לא מכריע [ראו והשוו עת"א
- 17 51625-12-18 מדינת ישראל נ' מנצור (31.12.18) - להלן: ענין מנצור] ולא די בהתנהגות ללא דופי
- 18 כדי ללמד על זניחת הקו האידיאולוגי [ראו והשוו עת"א 41888-11-18 מדינת ישראל נ' צופי ואח'
- 19 (27.11.18) - להלן: ענין צופי].

ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 19-03-49210 אסיר נ' מדינת ישראל

3. חוות דעת שב"כ בעניינו של האסיר מתייחסת לחומרת מעשיו, כמו גם לחומרה שיש בטרור עממי. שב"כ מציין כי שחרור מוקדם של פעילים בתחום הטרור העממי עלול לשדר מסר מוטעה לסביבתו ביחס לחומרה שאנו מייחסים למעשים שביצע ועשוי להוביל להתעוררות פעילות טרור עממית אלימה בעתיד. נקבע בפסיקה כי על הועדה לתת משקל לחוות דעת שב"כ גם כשמדובר בחוות דעת כללית, שנרשמה מתוך תפיסה של מסוכנות פוטנציאלית ומבלי להתייחס לטעמים פרטניים רלבנטיים לאסיר שבפנינו. מדובר בחוות דעת המבוססת על שיקולים מקצועיים והערכת הסיכונים לביטחון המדינה והציבור, ועל כן יש להעניק לה משקל, אף אם לא מכריע [ראו והשוו ענין צופי וענין מנצור].
4. האסיר היה קטין בעת ביצוע העבירות וכיום מדובר במי שהוא צעיר לימים. צודק ב"כ המבקש כי יש לתת לעובדה זו משקל, אולם על פי ההלכה הפסוקה, גם כשמדובר בצעיר שזה לו מאסרו הראשון, בגין עבירה שביצע בהיותו קטין - חומרת העבירה מהווה ראיה לכאורה לסיכון שיש בשחרורו [ראו והשוו רע"ב 4612/16 פלוני נ' ועדת השחרורים (25.07.16), ענין צופי וענין מנצור].
5. אולם בענייננו, חרף גילו הצעיר, לא מדובר במאסר ראשון. לחובתו של האסיר רישום קודם בעבירות השתתפות בהתפרעות, היזק לרכוש במזיד, ניסיון תקיפת שוטר כשהתוקף מזוין בנשק חם או קר, ניסיון לתקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, ניסיון לתקיפת שוטר על ידי שלושה או יותר, אשר בוצעו בשנת 2014 ובגינן הושתו עליו בספטמבר 2016, בין היתר, 4 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. את העבירות בתיק שלפנינו ביצע שנה ושלושה חודשים לאחר שחרורו ממאסרו הקודם, חרף חרב המאסר המותנה שריחפה מעל ראשו ואשר לא היה בה כדי להרתיעו לשוב ולבצע אותן עבירות ואף חמורות יותר.
6. כאן המקום להזכיר בנושא חומרת העבירה, כי אף כשמדובר "רק" ביידוי אבנים והשלכת בקבוק תבערה, אשר נעשו מספר פעמים - לא ניתן לטעון שמדובר במעידה חד פעמית או במשובת נעורים. וודאי כך בענייננו, כשמדובר במי שהיה נחוש לפגוע בכוחות הביטחון, בין אם מדובר בחיילי צה"ל ובין אם מדובר בשוטרים (כאשר מדובר בשוטרי מג"ב) ובאזרחים יותר מפעם אחת - אזי גם במקרה של יידוי אבנים והשלכת בקבוק תבערה, נקודת המוצא היא שנשקפת מסוכנות [ראו והשוו ענין צופי וענין מנצור]. דברים אלה מקבלים משנה תוקף בענייננו בהינתן כי האסיר הורשע גם בניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - ואין זו הפעם הראשונה שנותן את הדין בגין עבירה זו או עבירות דומות.
7. כידוע, על פי ההלכה, כשמדובר באסירים ביטחוניים, המבצעים עבירות על רקע אידיאולוגי - הנטל על האסיר להוכיח שהוא זנח קו אידיאולוגי זה, שכן שחרור מוקדם הוא לא זכות קנויה.

ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 19-03-49210 אסיר נ' מדינת ישראל

8. מפי האסיר שמענו כי ביצע את העבירות בהיותו קטין, בעת שנגרר אחרי קטינים אחרים ומשכך, אין עליו אחריות. עוד טען האסיר כי בהיות מדינת ישראל מדינה דמוקרטית אוהבת שלום, על הוועדה לשחרר אותו, כי לא הבין את מעשיו. אולם גם מדינה דמוקרטית אוהבת שלום צריכה להגן על עצמה, על שוטריה, על חייליה ועל אזרחיה. אף אם ניתן היה לראות בדברים מינוריים אלו הבנה של חומרת העבירות, חרטה על המעשים שביצע והתחייבות שלא יחזור על מעשיו - הרי שעל פי הפסיקה "אין די באמירה בודדת שנעשית בפני ועדת השחרורים שכנותה ומניעה אינם ברורים וידועים" כדי ללמד שהאסיר עבר שינוי אידיאולוגי ותפיסת עולמו לא מגלה עוינות או מסוכנות כלפי ביטחון המדינה [ראו והשוו ענין צופי וענין מנצור]. מי לידינו יתקע כף כי האסיר לא ייגרר שוב אחרי אחרים וישוב ויבצע עבירות אידיאולוגיות שמטרתן לפגוע באזרחי מדינת ישראל והאחראים על בטחונה, כפי שעשה בעבר?

אשר על כן, לא הובאה בפנינו ראיה כלשהי המלמדת על זניחת הקו האידיאולוגי.

עולה מן המקובץ, כי האסיר לא עמד בנטל המוטל עליו לשכנע את ועדת השחרורים, בהתאם לסעיף 3 לחוק, כי הוא ראוי לשחרור וכי שחרורו לא מסכן את שלום הציבור ומשכך האסיר לא ישוחרר בשחרור מוקדם.

בהתאם לעמדת האסיר ובא כוחו, בהינתן נתוניו האישיים וגילו של האסיר – הועדה אוסרת פרסום שם האסיר בהחלטה.

ניתנה והודעה היום ח' תשרי תש"פ, 07/10/2019 במעמד הנוכחים.

גב' סיגלית זהן,
חברת וועדה

מר יוסי רחמים,
חבר וועדה

זהר דולב להמן,
שופטת

מר יוסף יעקב גרוס,
נציג שב"ס